

สาระ: ลูกๆ ที่แสนหวาน ลูกได้มาที่นี่เพื่อจะอยู่ในการจดจำระลึกถึงและเผาบาปของลูก ดังนั้นให้ความใส่ใจอย่างเต็มที่เพื่อที่โยคะของสติปัญญาของลูกจะไม่สูญเปล่า (ไร้ผล)

คำถาม: กิเลสที่ละเอียดอ่อนใดที่สร้างความยากลำบากในเวลาสุดท้าย?

คำตอบ: หากมีแม่แต่รูปที่ละเอียดอ่อนของกิเลสของความละโมภ หากลูกสะสมและเก็บบางสิ่งไว้กับลูกเนื่องจากความละโมภ ลูกจะจดจำสิ่งนั้นในเวลาสุดท้ายและสร้างความยากลำบาก เหตุนี้เองบาบาจึงพูดว่า: ลูกๆ อย่าได้เก็บสิ่งใดไว้กับลูก ลูกต้องหลอมรวมความคิดทั้งหมดและปลุกฝังนิสัยของการอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อ ดังนั้นฝึกฝนที่จะมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ

โอม ชานติ บาบาเตือนลูกๆ ทุกวัน: ให้มีสำนึกเป็นดวงวิญญาณเพราะสติปัญญาของลูกๆ เร่ร่อนไปที่นั่นที่นี่ ในหนทางของความไม่รู้ ขณะที่กำลังรับฟังเรื่องราวทางศาสนา ฯลฯ สติปัญญาของพวกเขาก็เร่ร่อนออกไปภายนอก ที่นี้ด้วยเช่นกันสติปัญญาเร่ร่อนไปทุกแห่ง เหตุนี้เองลูกจึงได้รับการบอกทุกวันให้มีความสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ผู้คนเหล่านั้นก็พูดว่า: ให้ความใส่ใจต่อสิ่งที่เราพูดและเข้าถึงสิ่งนั้น ให้ความใส่ใจกับคำพูดที่เขียนไว้ในคัมภีร์ ที่นี้พ่ออธิบายแก่ลูกๆ ดวงวิญญาณ: ลูกๆ นักเรียนทั้งหมดต้องนั่งที่นี้ในสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ชีพบาบาที่นี่เพื่อสอนลูก ไม่มีวิทยาลัยอื่นใดที่ซึ่งพวกเขาคิดว่าชีพบาบา กำลังสอนพวกเขา โรงเรียนเช่นนั้นต้องคงอยู่ในยุคแห่งการบรรจบพบกันที่เป็นสิริมงคลที่สุดเท่านั้น ลูกๆ นักเรียนกำลังนั่งอยู่ที่นี่และลูกเข้าใจว่าพ่อสูงสุดดวงวิญญาณสูงสุดมาที่นี่เพื่อสอนลูก ชีพบาบา มาเพื่อสอนพวกเรา สิ่งแรกที่ท่านอธิบายก็คือ: ลูกต้องกลับมาบริสุทธิ์ ดังนั้นให้จดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้นอย่างสม่ำเสมอ อย่างไรก็ตามมาทำให้ลูกลึ้มช้าแล้วช้าเล่า เหตุนี้เองพ่อจึงเตือนลูก หากลูกกำลังจะไปอธิบายแก่ใครบางคน สิ่งแรกที่ลูกต้องอธิบายก็คือพระเจ้าคือใครและพระเจ้าอยู่ที่ไหน? และใครคือผู้ชำระให้บริสุทธิ์และเป็นผู้จัดความทุกข์และผู้ให้ความสุข? ทุกคนจดจำท่าน เมื่อพวกเขามีความยากลำบาก, พวกเขาก็พูดว่า: โอ พระเจ้าได้โปรดเมตตาเถิด! เมื่อใครบางคนต้องการที่จะได้รับการปกป้อง พวกเขาก็พูดว่า: โอ พระเจ้า! โอ พระเจ้า! ได้โปรดปลดปล่อยพวกเราจากความทุกข์เถิด! ทุกคนมีความทุกข์ ลูกรู้ว่าแน่นอนที่ยุคทองนั้นเรียกว่าเป็นดินแดนแห่งความสุขและยุคเหล็กเรียกว่าเป็นดินแดนของความทุกข์ ลูกๆ รู้สิ่งนี้, แต่มายาก็ทำให้พวกเขาลืม ระบบของการให้แรงบันดาลใจให้ในการจดจำระลึกถึงนี้ก็ถูกกำหนดไว้แล้วในละคร เพราะมีผู้คนมากมายที่ไม่มีการจดจำระลึกถึงเลยตลอดทั้งวัน พวกเขาไม่ได้มีการจดจำระลึกถึงแม้แต่ 1 นาที ดังนั้นจึงทำให้พวกเขานั่งที่นี้เพื่อให้แรงบันดาลใจพวกเขาที่จะจดจำระลึกถึง ลูกได้รับวิธีการของการอยู่ในการจดจำระลึกถึงเพื่อที่สิ่งนั้นจะกลับมามั่นคง พวกเราต้องกลับมาสาโทประธานด้วยการมีการจดจำระลึกถึงพ่อ พ่อได้บอกถึงวิธีการที่จริงแท้ขั้นหนึ่งแก่ลูกเพื่อจะกลับมาสาโทประธาน เพียงผู้เดียวเท่านั้นคือผู้ชำระให้บริสุทธิ์ ท่านมาและบอกวิธีการแก่ลูก เมื่อลูกนั่งที่นี้ในความสงบเมื่อลูกมีโยคะกับพ่อ หากโยคะของสติปัญญาของลูกเร่ร่อนไปที่นั่นที่นี่ ลูกก็ไม่อยู่ในความสงบ นั่นหมายถึงลูกไม่มีความสงบ เวลาทั้งหมดที่โยคะของสติปัญญาของลูกเร่ร่อนไปที่นั่นที่นี้ก็สูญเปล่าไป, เพราะบาปของลูกไม่ได้ถูกตัดทิ้ง โลกไม่รู้ว่าบาปนั้นจะถูกตัดทิ้งไปอย่างไร ประเด็นเหล่านี้ละเอียดอ่อนอย่างยิ่ง พ่อได้บอกลูกแล้วว่า: ให้อยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อ ดังนั้นช่วงระยะเวลาที่เส้นด้ายของการจดจำระลึกถึงของลูกได้มีการเชื่อมโยง, นั่นก็จะมีความสำเร็จ หากสติปัญญาของลูกเร่ร่อนไปที่นั่นที่นี้แม้เพียงน้อยนิด เวลานั้นก็สูญเปล่าไม่ได้ผล การกำหนดของพ่อก็คือ: ลูกๆ ให้จดจำพ่อ! หากลูกไม่จดจำพ่อ, นั่นก็เป็นการสูญเปล่า อะไรจะเกิดขึ้นด้วยสิ่งนั้น? ลูกจะไม่กลับมาสาโทประธานได้อย่างเร็ว และแล้วนิสัยก็จะยังคงอยู่และสิ่งนั้นก็จะเฝ้าแต่เกิดขึ้น ดวงวิญญาณรู้ถึงบาปที่เขาได้ทำในชาติเกิดนี้ แม้ว่าใครบางคนพูดว่าพวกเขาไม่ได้จดจำบาปเหล่านั้น บาบาก็พูดว่า: ลูกจดจำทุกสิ่งตั้งแต่อายุ 3-4 ขวบ ในตอนเริ่มต้นลูกไม่ได้ทำบาปมากมายเท่าที่ลูกได้ทำในเวลาต่อมา แต่ในวันที่ผ่านไปดวงตาของลูกก็เฝ้าแต่กลับมาเป็นดวงตาอาชญากร สิ่งนั้นได้มี 2 องค์ที่น้อยลงไปในยุคเงิน ใช้เวลานานเพียงไรที่พระจันทร์จะลดลงไป 2 องค์? สิ่งนั้นจะลดลงไปที่ละน้อยอย่างต่อเนื่อง และแล้วพระจันทร์ก็กล่าวได้ว่าเต็ม 16 องค์สมบูรณ์ จะไม่พูดเช่นนั้นสำหรับพระอาทิตย์สำหรับพระจันทร์เป็นเรื่องของ 1 เดือน, ในขณะที่นี่เป็นเรื่องของ 1 จักร แต่ในวันที่ผ่านไปลูกก็เฝ้าแต่ลงมา และแล้วลูกก็ไต่ขึ้นไปด้วยการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึง และแล้วก็ไม่มีความจำเป็นสำหรับลูกที่จะมีการจดจำระลึกถึงเพื่อที่จะไต่ขึ้นไปได้ หลังจากยุคทอง, ลูกต้องลงมา หากลูกจะจดจำในยุคทอง, ลูกก็จะไม่แม้กระทั่งจะลงมา อย่างไรก็ตาม ตามละครลูกต้องลงมาและเหตุนี้เองลูกจึงจดจำไม่ได้เลย อย่างแน่นอนที่ลูกต้องไต่ลงมา และแล้วพ่อก็ได้แสดงให้ลูกเห็นถึงวิธีการของการจดจำระลึกถึงเพราะลูกต้องไต่ขึ้นไป พ่อมาและสอนลูกในยุคแห่งการบรรจบพบกันซึ่งสภาพของการไต่เต้ากำลังเริ่มขึ้นในเวลานี้ และแล้วพวกเราจะต้องไต่ไปสู่ดินแดนแห่งความสุขของเรา พ่อพูดว่า: เวลานี้ลูกต้องไปสู่ดินแดนแห่งความสุข และดังนั้นให้จดจำพ่อ ลูกๆ

ดวงวิญญาณจะกลับมาสาโทประธานด้วยการมีการจดจำระลึกถึง ลูกนั้นแตกต่างไปจากโลกนี้ ดินแดนสุขาวดีนั้นแตกต่างไปจากโลกนี้อย่างสิ้นเชิง ดินแดนสุขาวดีนั้นเคยคงอยู่มาก่อน แต่ไม่ได้คงอยู่ในเวลานี้ เนื่องจากการยืดยาวของวงจร, ทำให้พวกเขาได้หลงลืมสิ่งนี้ เวลานี้ลูกๆ ได้พบว่าดินแดนสุขาวดีนั้นไกลอย่างยิ่ง นั่นมีเวลาหลงเหลืออยู่น้อยมาก เมื่อมีบางสิ่งขาดหายไปในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึง ลูกก็คิดว่ายังคงมีเวลาหลงเหลืออยู่ นั่นไม่มีการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงมากเท่าที่ควรจะเป็น ลูกสามารถทำให้สาสน์ไปถึงทุกคนได้ตามแผนของละคร หากลูกไม่ได้ให้สาสน์แก่ผู้อื่น นั่นก็หมายถึงว่าลูกไม่ได้ทำงานรับใช้ ลูกต้องให้สาสน์ไปถึงทั้งโลก: พ่อพูดว่า: ให้จดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้นอย่างสม่ำเสมอ! ผู้ที่ศึกษาก็จะรู้ว่ามิเพียงคัมภีร์ก็ตะเตยวที่ซึ่งได้มีการกล่าวถึงคำพูดที่สูงส่งนี้ อย่างไรก็ตามพวกเขาได้พูดว่าคำพูดเหล่านั้นเป็นของพระเจ้ากฤษณะ และดังนั้นพวกเขาจะจดจำผู้ใด? แม้ว่าพวกเขากราบไหว้บูชาชีวา พวกเขาไม่ได้มีความรู้ที่ถูกต้องแม่นยำที่จะสามารถทำตามศรัทธาได้ ในเวลานี้ลูกกำลังได้รับหนทางการกำหนดของพระเจ้า ในขณะที่ก่อนหน้านี้ลูกได้ทำการกำหนดของมนุษย์ นั่นมีความแตกต่างเหมือนกับกลางวันและกลางคืนระหว่างทั้งสอง หนทางการกำหนดของมนุษย์ก็พูดว่าพระเจ้านั้นอยู่ในทุกหนแห่งในเวลาเดียวกัน ในขณะที่การกำหนดของพระเจ้าพูดว่า: ไม่เลย! พ่อพูดว่า: พ่อได้มาเพื่อก่อตั้งสวรรค์และดังนั้นอย่างแน่นอนที่นี่คืออนรกกิเลสทั้งห้าคงอยู่ในทุกคนที่นี่ นี่คือโลกที่มีกิเลสและดังนั้นพ่อจึงมาเพื่อทำให้โลกนั้นปราศจากกิเลส ผู้ที่กลายเป็นลูกๆ ของพระเจ้าไม่สามารถมีกิเลสเหล่านี้ได้ พวกเขาได้แสดงรูปภาพของราวันที่มี 10 หัว ไม่มีใครที่จะพูดว่าโลกของราวันปราศจากกิเลส ลูกรู้ว่าในเวลานี้เป็นอาณาจักรของราวันและมีกิเลสทั้งห้าในทุกคน ในยุคทองมีอาณาจักรของรามและไม่มีกิเลสใดๆ ในเวลานี้ผู้คนไม่มีความสุขอย่างยิ่ง ร่างกายมีระสับการกับความทุกข์อย่างมาก นี่คือนิรันดร์ของความทุกข์ ในดินแดนของความสุขร่างกายไม่ได้ประสบการกับความทุกข์ใดๆ แต่ที่นี่โรงพยาบาลมากมายเต็ม การเรียกสถานที่นี้ว่าสวรรค์จึงเป็นความผิดพลาดที่ยิ่งใหญ่ ดังนั้นลูกต้องเข้าใจแล้วจึงอธิบายแก่ผู้อื่น การศึกษา(ทางโลก)นั้นไม่ได้เป็นไปเพื่อการอธิบายแก่ผู้อื่น ลูกผ่านการสอบและเริ่มทำงาน ที่นี้ลูกต้องให้สาสน์แก่ทุกคน พ่อผู้เดียวนั้นจะไม่ให้สาสน์นี้ ผู้ที่ฉลาดอย่างยิ่งก็เรียกว่าเป็นครู ผู้ที่ฉลาดน้อยกว่าก็เรียกว่าเป็นนักเรียน ลูกต้องให้สาสน์กับทุกคน ให้ถามพวกเขา: ท่านรู้จักพระเจ้าหรือไม่? พระเจ้าคือพ่อของทุกคน ดังนั้นสิ่งหลักคือการให้คำแนะนำของพ่อเพราะไม่มีใครรู้สิ่งนั้น พ่อคือผู้ที่สูงสุดเหนือสิ่งใด ท่านคือผู้เดียวที่ทำให้ทั้งโลกบริสุทธิ์ ทั้งโลกบริสุทธิ์และมีเพียงบาร์ตาเท่านั้น ไม่มีผู้คนของศาสนาอื่นสามารถพูดว่าพวกเขาได้มาสู่โลกใหม่ พวกเขาเชื่อว่าบางคนอยู่มาก่อนหน้าพวกเขา พระคริสต์เองก็จะเข้ามาในใครบางคนอย่างแน่นอน อย่างแน่นอนที่จะมีใครบางคนคงอยู่ก่อนหน้าพระคริสต์ พ่อหนึ่งท่านและอธิบายว่า: พ่อเข้ามาในร่างนี้ของบราห์มา แต่ไม่มีใครเชื่อว่าท่านเข้ามาในร่างของบราห์มา อ้า! แต่บราห์มินั้นก็เป็นที่ต้องการอย่างแน่นอน บราห์มินั้นจะมาจากที่ใด? อย่างแน่นอนที่พวกเขาจะมาจากบราห์มา อัจจะ ลูกเคยได้ยินเกี่ยวกับพ่อของบราห์มาไหม? ท่านคือปู่ของปู่ของปู่ ท่านไม่มีพ่อทางร่างกาย ใครคือพ่อทางร่างกายของบราห์มา? ไม่มีใครสามารถบอกสิ่งนี้แก่ลูก บราห์มาก็ได้รับการจดจำมา ท่านคือพ่อของปวงประชาเช่นกัน ในท่านเองเดียวกันลูกพูดถึงชีพบาบาผู้ไม่มีตัวตน ใครคือพ่อของท่าน? และแล้วใครคือพ่อของประชาบิดาบราห์มาที่มีร่างกาย? ชีพบาบาไม่ได้ถูกนำมาเลี้ยงดู ผู้นี้ได้ถูกนำมาเลี้ยงดู มีการกล่าวว่าชีพบาบาได้นำผู้นี้มาเลี้ยงดู จะไม่กล่าวว่าชีพบาบาได้นำวิษณุมาเลี้ยงดู ลูกรู้ว่าบราห์มากลายเป็นวิษณุ ท่านไม่ได้ถูกนำมาเลี้ยงดู ขางก้าไม่ได้มีบทบาทใดๆ บราห์มากลายเป็นวิษณุและวิษณุกลายเป็นบราห์มา นี่คือนิรันดร์ของ 84 ชาติเกิด และแล้วขางก้ามาจากที่ใด? อะไรคือสิ่งสร้างของเขา? มีสิ่งสร้างของพ่อ ท่านคือพ่อของดวงวิญญาณทั้งหมด ในขณะที่สิ่งสร้างของบราห์มาคือมนุษย์ทั้งหมด ดังนั้นสิ่งสร้างของขางก้าอยู่ที่ใด? โลกมนุษย์ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยขางก้า พ่อมาที่นี่และอธิบายสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด แต่ทั้งที่เป็นเช่นนั้นลูกๆ ก็ลืมสิ่งนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า สติปัญญาของแต่ละคนนั้นตามลำดับกันไป ยิ่งลูกมีสติปัญญา(ปัญญา)มากเพียงไร ลูกก็จะสามารถเข้าถึงคำสอนของครูได้มากตามนั้น นี่คือการศึกษามากกว่าที่ไม่มีขีดจำกัด และลูกประกาศสิทธิในสถานภาพตามลำดับกันไปตามวิธีการที่ลูกศึกษาเล่าเรียน แม้ว่านี่เป็นการศึกษาเดียวกันที่เปลี่ยนจากมนุษย์ให้กลายเป็นเทพ,ราชวงศ์นั้นก็ถูกการสร้างขึ้น สิ่งนี้ควรจะอยู่ในสติปัญญาของลูกว่าลูกจะประกาศสิทธิในสถานภาพใด ต้องอาศัยความเพียรพยายามที่จะกลายเป็นราชา ราชานั้นก็ต้องการสาวใช้และคนรับใช้เช่นกัน ใครจะกลายเป็นสาวใช้และคนรับใช้? ลูกสามารถจะเข้าใจสิ่งนี้ด้วยเช่นกัน แต่ละคนจะมีสาวใช้และคนรับใช้ตามลำดับกันไปตามความเพียรพยายามของพวกเขา ดังนั้นลูกไม่ควรศึกษาเล่าเรียนในวิธีการที่ลูกจะกลายเป็นสาวใช้และคนรับใช้เป็นเวลาชาติแล้วชาติเล่า ลูกต้องทำความเพียรพยายามที่จะกลับมาสูงส่ง ดังนั้นนั่นมีความสงบที่แท้จริงในการจดจำระลึกถึงพ่อ หากสติปัญญาของลูกเร็วร้อนไปที่นั่นที่นั่นแม้เพียงเล็กน้อยเวลาที่สูญเปล่าไปและจะมีการหารายได้น้อยกว่า ลูกจะไม่สามารถกลับมาสาโทประธานได้ นั่นได้มีการอธิบายแล้วด้วยเช่นกันว่า ขณะที่ลูกเฝ้าแต่ทำงานด้วยมือของลูก ให้จดจำพ่อด้วยหัวใจของลูก

ในการที่จะทำให้ร่างกายมีพละกำลังที่ดี ลูกอาจจะท่องทั่วไปได้แต่ขอให้มีการจดจำระลึกถึงพ่อในสติปัญญาของลูก หากลูกมีใครบางคนอยู่กับลูก ลูกต้องไม่ซุบซิบนินทา หัวใจของแต่ละคนเป็นพยานต่อสิ่งนี้ บาบอบอกว่าลูกควรจะท่องทั่วไปได้ในสภาพเช่นนั้น พระก็เดินในความสงบอย่างแท้จริง ลูกๆ ไม่ได้พูดถึงความรู้ตลอดเวลา ดังนั้นจึงทำให้ตนเองนั่งเงียบและแข่งในการจดจำระลึกถึงชีพบาบา ยกตัวอย่าง บาบอบอกว่า: ขณะรับประทานอาหาร, นั่งและทานในการจดจำระลึกถึง ให้ดูบันทึกของลูก บาบา(บราห์มา)บอกลูกถึงบันทึกของท่านเองและท่านลืมการจดจำระลึกถึงอย่างไร พ่อ(บราห์มา)พยายามที่จะจดจำบาบา(ชีพบาบา)และพ่อก็พูดกับบาบาว่า: บาบา, ฉันจะอยู่ในการจดจำระลึกถึงตลอดเวลา ท่าน(ชีพบาบา)เพียงแต่ลดปัญหาการไอและลดน้ำตาลของพ่อ พ่อบอกลูกถึงความเพียรพยายามของตนเอง แต่พ่อก็ลืมที่จะจดจำ ดังนั้นการไอจะลดลงได้อย่างไร? พ่อบอกลูกอย่างซื่อสัตย์ถึงการสนทนาที่พ่อกับบาบา(ชีพบาบา) บาบา(บราห์มา)บอกลูกๆ แต่ลูกๆ ก็ไม่ได้บอกพ่อ(ชีพบาบา)เพราะลูกอาย เมื่อลูกกวาดพื้นหรือทำอาหาร ให้ทำสิ่งนั้นในการจดจำระลึกถึงชีพบาบาและลูกจะได้รับพลัง วิธีการนี้ก็เป็นสิ่งที่จำเป็นด้วย ลูกจะได้รับประโยชน์ในสิ่งนั้นเช่นกัน เมื่อลูกนั่งในการจดจำระลึกถึง ผู้อื่นก็จะถูกดึงดูดด้วยเช่นกัน นั่นมีแรงดึงดูดของกันและกัน ยิ่งลูกอยู่ในการจดจำระลึกถึงมากเพียงไรก็จะมีพลังเพิ่มขึ้นตามนั้น ตามละครนั้นก็มียุทธพลของกันและกัน การจารึกแสงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงมีคุณประโยชน์อย่างยิ่ง ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพูดถึงเกี่ยวกับสิ่งนี้ ลูกคือลูกๆ ของพ่อที่แท้จริงและดังนั้นลูกต้องก้าวไปด้วยความซื่อสัตย์ ลูกๆ ได้รับทุกสิ่ง: ลูกได้รับอำนาจในการปกครองโลก ดังนั้นเหตุใดลูกจึงละโมภและสะสมสำหรับ 10-20 ผืนเล่า? หากลูกเฝ้าแต่สะสมสิ่งต่างๆ มากมาย ลูกจะจดจำสิ่งเหล่านั้นในเวลาของการตาย เหตุนี้เองจึงมีการให้ตัวอย่าง: ภรรยาของเขาได้บอกให้เขาละทิ้งไม้เท้าของเขา เพราะไม่เช่นนั้นแล้วเขาจะจดจำสิ่งนั้นในเวลาสุดท้าย ไม่ควรจะมีการจดจำสิ่งใด ไม่เช่นนั้นแล้วลูกกำลังสร้างความยากลำบากให้กับตนเอง ด้วยการพูดถึงลูกก็สะสมบาปถึง 100 เท่า คลังสมบัติของชีพบาบานั่นเต็มเปี่ยมเสมอ ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นใดที่จะเก็บไว้มากมาย หากใครบางคนถูกขโมยทุกสิ่งไป เขาก็ได้รับทุกสิ่ง ลูกๆ ได้รับอาณาจักรจากพ่อ ดังนั้นลูกจะไม่ได้รับเสื้อผ้าอะไร? เพียงแต่ต้องแน่ใจว่าลูกไม่ได้มีค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นใดๆ เพราะผู้เป็นแม่ที่อ่อนแอและไร้เดียงสาคือผู้ที่ช่วยเหลือในการก่อตั้งสวรรค์ ดังนั้นเงินทองของพวกเธอไม่ควรจะสูญเปล่าไปเช่นนั้น พวกเธอดูแลลูกและดังนั้นหน้าที่ของลูกคือการดูแลพวกเธอ ไม่เช่นนั้นแล้วจะมีการสะสมบาปถึง 100 เท่าบนศีรษะของลูก อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รักระลึกถึงและสวัสดิ์ตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัณฑิตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. ในเวลาของการนั่งในการจดจำระลึกถึงพ่อ สติปัญญาของลูกไม่ควรจะเร่ร่อนไปที่นั่นที่นั่นแม้เพียงน้อยนิด ให้สะสมรายได้อันของลูกอยู่เสมอ ให้การจดจำระลึกถึงของลูกเป็นเช่นความเงียบที่นิ่งสงัด
2. ในการที่จะทำให้ร่างกายของลูกมีพละกำลังที่ดี เมื่อลูกท่องทั่วไปได้, อย่าได้ซุบซิบนินทากับเพื่อนร่วมทางของลูก แต่ทำให้ตนเองนั่งเงียบและแข่งในการจดจำระลึกถึงพ่อ ให้รับประทานอาหารในการจดจำระลึกถึงพ่อ

พร: ขอให้ลูกเป็นราชริชี(ราชาฤๅษี)ที่แท้จริงด้วยทัศนคติของการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัดผู้ที่อยู่อย่างเป็นอิสระจากความผูกพันยึดมั่นทั้งหมด

ราชริชีหมายถึงในด้านหนึ่งมีอาณาจักร และอีกด้านหนึ่งเป็นฤๅษี นั่นคือเป็นผู้ที่วางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัด ถ้ามีความผูกพันยึดมั่นใดๆ ต่อตัวเอง, ต่อผู้คนหรือสิ่งของใดๆ และแล้วลูกก็ไม่ใช่อริราชริชี ผู้ที่มีความคิดของความผูกพันยึดมั่นแม้เพียงน้อยนิด เท้าของเขายืนบนเรือทั้งสองลำ ดังนั้นและแล้วพวกเขาก็จะไม่อยู่ทั้งลำนี้และลำนั้น ดังนั้นให้กลายเป็นราชริชี ผู้ที่มีการวางเฉยที่ไม่มีขีดจำกัด ผู้ที่เป็นของพ่อผู้เดียวและไม่มีใครอื่น ทำให้บทเรียนนี้เข้มข้น

คติพจน์: ความโกรธเป็นรูปแบบของไฟซึ่งเผาตัวเองและผู้อื่นด้วยเช่นกัน ดังนั้นให้กลับมาเป็นอิสระจากความโกรธ

*** โอม ชานติ ***